

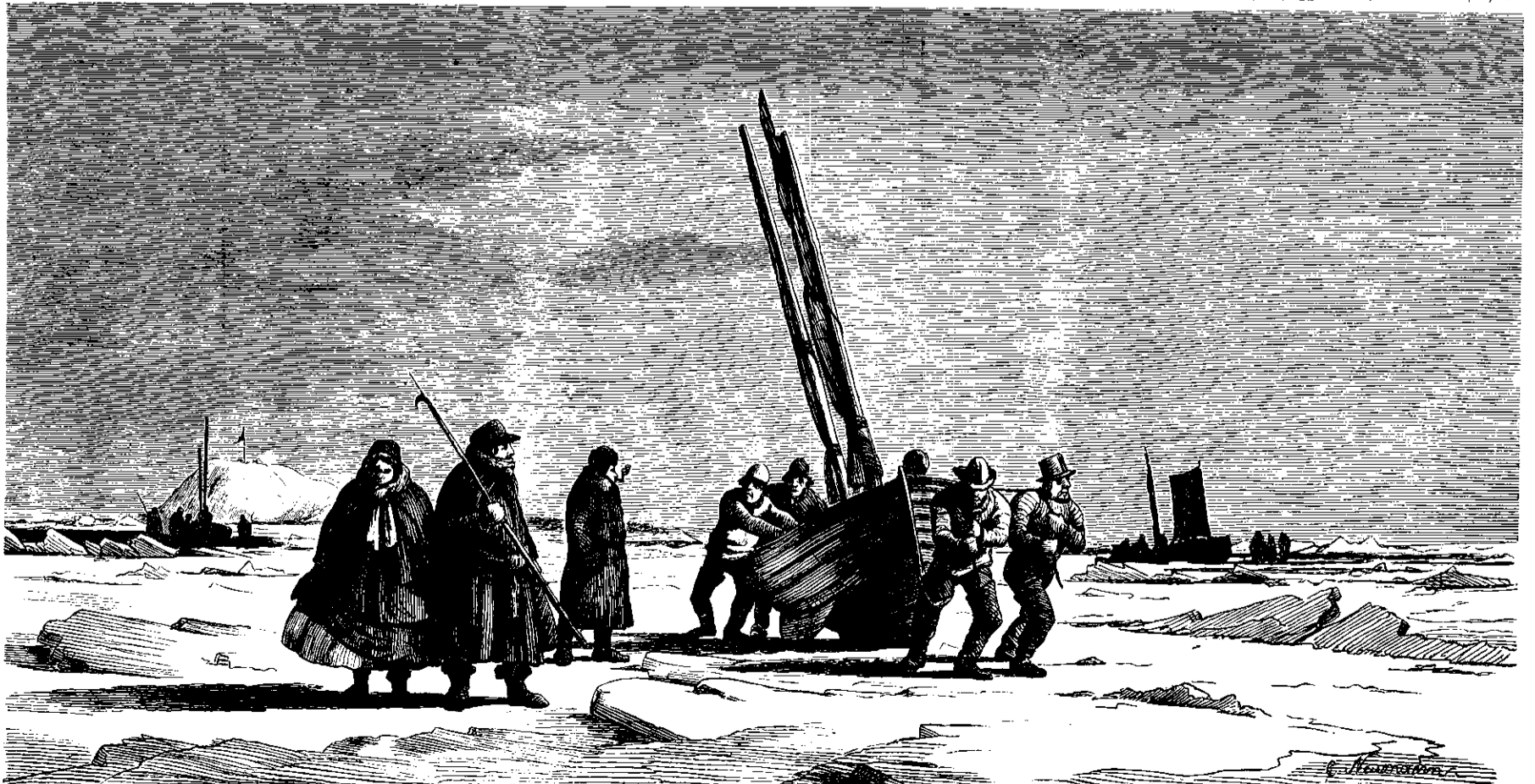
Istransport over Store Belt.

mindste til Syroge, og raft gaar Bagagen i Baadene, medens de Reisende see til, Nogle med Fortvivlelsens Ro, som Foll, der have gjort Testament og vide, at Alt er ude; Andre give med en nervøs Livlighed Anvisning og Ordre, medens atter Andre vaage over deres Sager med en Alvor og Vig-tighed, som om deres Palkenelliker indeholdt Kronjuveler eller noget Lignende. Den erfarne Isbaadsejers efterseer med stundig Alvor sin Bagage, sin Proviant og sine Tobaksapparater, hans bedste Trøst under uforskyldte Lidelser eller under Gjenvendigheder, der ikke kunne undgaaes. Foll af alle Stænder og Billaar findes i Selskabet, men den eleganteste, mest aristokratiske, bedst klædt (det vil sige bedst emballerede) og mest selvtilfredse er den angliserede tydske Probenreuter, der med en vis fornem Redelighed gjør Selskabet den Være at rejse med; en Prinds af Blodet vilde gjøre endel mindre Uleilighed og adskillige af disse have spadseret deres Tour ved Siden af Baaden paa Væltet, ja der er endogsaa een af dem engang salben i Vandet uden at han troede, at Verden skulde for-gaae. Ud af den store Pakke Væltsvært derhenne titter et kroget og noget rødsladent Næb, Falken taler Dansk, lad os see paa Venene, om vi ikke skulde kjende dens svrige Indhold, rigtig! Moses gif tørskoet over det røde Hav, hans Efterkommer vil prøve den samme Kunst paa Væltet. See Fransmanden derhenne, høflig og beleven som altid, men lidt blaa i Ansigtet og usædvanlig stilsærbig og taus idag, skjønt Solen ikke stinner klarere i hans Fædreland, end idag paa Høstov. Den høie Mand med den lange Pibe i Munden, en laabden Hue paa Hovedet, men forresten uden det mindste Væltsvært, ja endogsaa uden Dørtørklæde om Halsen, han

omkommer da formodentlig af Kulde paa Veien? „Gn' gjør han ikke nei!“ udbryder vor Ven med Støvlerne, der staaer bag ved os; „Han er en gammel Isbaadsgast og Herrerne er vis paa, at naar den lille Isde derhenne i alle sine Dyre-stind skjænder og smeltes paa os, forbi det er kolbt, og ryfter over hele Kroppen, saa gaar den anden paa Isen og røger sin Pibe saa stødt som en Damper, uden at det kjendes paa ham, om han har det kolbt eller hebt.“ Det maa være en Præst, nei snarere en Møller, han med den lyseblaa Faare-skindspelts og et rødt uldent Tørklæde om Livet; nei det er en Præst, han med den lange blaa Kalmuks Kasketing, en ulden Comfort om Maven, en rød do. om Halsen, Brillen paa Næsen, Meerstummeren i Haanden og den lysegule Tobaksposse hængende paa en Knap i Kavaien ned over Maven, ja det forstaaer sig.

I Baadene, i Baadene! nu maae vi afsted, og ned mod Baadene drager hele Selskabet; der er intet Farvel og ingen Afstedstaarer, det er besørget for adskillige Dage siden, og Gen efter Gen blive Passagererne baarne ud og lagte i Baadene, hvor de saa selv see til snarest muligt at komme til-slags; nu ere Alle ombord og Baadene satte af, bemandede hver med 5 Mand foruden Passagerer; Isen er istykket bag Kevet langs Landet, og det gaar ubestret, idet hvert Mand-skab her arbejder for sin Baad; en Mand sidder eller hænger over Forstavnen og Udlæggerkommen med Venene udenbords for at trampe Isen itu eller sparke Stykkerne tilside med Fødderne, de andre 4 sætte af paa Isen med Rorer og Hager, roe, hvor og naar de kunne, og med Hallo, Hurra og Sing-salijah gaar det fremad ud imod en Strimmel aabent Vand

lidt udenfor Enden af Kevet; muntert som en Lysskibslads seer det ud herindefra. Ah, de have en lang Dag for dem og klart Veir, de klare dem godt nok. Heisa, der naaede den første Baad den klare blaae Stribe, der gaar hans Seil, see hvor han piler afsted over mod den faste Is; nu komme de andre, Seilene til, gefvindt, hvert Minut betyder noget paa disse Farter, afsted gaar det som en Regatta med den friske østlige Brise i det heilige iskolde Solkin. — Au, det var kun en smal Kende, nu er den Glæde forbi og Kampen skal begynde for Alvor, et lille bitte Stykke avancere Baadene ind i den faste Is, der brydes og hugges og ronges, men Isen bliver fastere og Baaden maa løstes op; flere Mand-skaber slaae sig sammen og arbejde een Baad op ad Gangen; det lykkes ikke strax, Isen vil ikke være den, og naar den er halvt oppe, brister Isen og den plumrer ned igjen, det var forbandet! ja, ja, vi kom dog Nyborg en halv Baads Længde nærmere; Follene kom i Vand til lidt over Støvlerne, men de bide sig fast og tage fat igjen. Nogle af Passagererne ere alt paa Venene og begynde at røre sig paa Isen, En og Anden giver en Haand med til at faae Baaden op og dengang lykkes det, Karene lægges ud til at flyde paa og den avancerer kjorende, men Isen er ikke fast nok, Kjølen skæver endnu en Tidlang dybt i og det koster Slid og Møie at bringe den frem. Der gaar een, der gaar næsten to Timer, før Baadene ved sælles Anstregelser ere paa Isen, men endelig er det naaet og Karavanen drager langsomt og tilføds frem over den hvidgrøune milelange Flade, nu høiende af i den ene, nu i den anden Retning, som Isens Tilstand og Ujevnheder byde det; nu maae Iskampe hugges om, vi kunne see, at

Istransport over Store Belt.